

Chauffeurs van de toekomst ►

Broekies staan te springen

Lastig om jongeren voor het chauffeursvak te vinden? Onbegrijpelijk, vinden Hilco, Brenda en Maurice. Deze drie ‘broekies’ dromen van jongs af aan van een baan als chauffeur. De geur van diesel, de vrijheid en kilometers vreten. Dat is het ware leven, denken zij.

Hilco Kruithof, 10 jaar.
Woont in Zevenbergen.
Zit in groep 6 van
basisschool De Arenberg
in Zevenbergen.

Behang met vrachtwagens erop, miniatuurtrucks en een nummerbord met zijn naam. Het is duidelijk wat Hilco Kruithof wil worden. Hij laat zijn droom alleen varen als hij wordt ontdekt als keeper. Het liefst bij Ajax. Maar dan heeft hij zoveel geld, dan koopt hij een vrachtwagen voor de lol.

SPUGEN IN DE WAGEN

De vader van Hilco was tot twee jaar geleden vrachtwagenchauffeur. Nu zit hij op de bus. In de vakanties ging Hilco altijd mee. Naast zijn vader voelde hij zich de koning te rijk. Lekker kletsen, naar buiten kijken en snoepen. Dat laatste ging een keer mis. “Ik had te veel gegeten. Toen heb ik over de bekleding van papa’s nieuwe wagen gespuugd. Mama heeft me midden in de nacht opgehaald. Had ze een nieuw dekbed meegenomen. Ze zag niet dat die van Finding Nemo was. Moest papa daar de rest van de week onder slapen.”

LEREN RIJDEN

Hilco ziet zijn toekomst haarscherp voor zich. Alleen vrachtwagen leren rijden lijkt hem lastig. Vooral schakelen. Samen met zijn vriendje praat hij over het vak. Hilco wil graag met containers rijden. Stoer, van die grote dingen. Zijn vriendje wil met

MET PAPA IN DE CABINE

zwaar materieel de weg op, maar dat lijkt Hilco niks. “Veel te lastig.” Het liefst rijdt hij later op het buitenland, vooral Duitsland en Spanje. Hij is daar nooit geweest, maar de natuur lijkt hem mooi. “Met rotsen en zo.”

NIET MEER SAMEN

De chauffeur in de dop is met zijn tien jaar een echte kenner. Als hij in de auto zit, herkent hij aan de spiegels het merk en het type vrachtwagen. Hilco vindt het jammer dat zijn vader nu buschauffeur is. “Het bedrijf waar papa werkte, ging failliet. Daarom rijdt hij op de bus. Ik ga wel eens mee, maar het is best saai. Nu zijn we ook niet meer samen, maar met andere mensen.”

FAMILIEVAK

Behalve zijn vader waren ook zijn beide opa's chauffeur. Op verjaardagen luistert hij naar de verhalen van verschillende ooms, die eveneens in het vak zitten. Bang dat hij geen werk vindt, is Hilco niet. “Als ik chauffeur ben, gaat het vast weer beter met de economie. Anders wil ik ook wel bij de politie of de brandweer. Maar het liefst zit ik in de cabine achter het stuur. Dan kan papa met mij meerijden. Lekker samen, zoals vroeger.”

GEEN MEISJE-MEISJE CHAUFFEUR

Brenda Koornneef, 18 jaar. Woont in 's-Gravenzande. Volgt de tweejarige opleiding tot chauffeur op het Scheepvaart en Transport College in Rotterdam. Werkt via VTL op een leerplek bij Van der Slot Transport in Naaldwijk.

Aan poppen had Brenda Koornneef een hekel. Altijd al wilde ze chauffeur worden. Op haar twaalfde durfde ze dat pas te zeggen. Toen zag ze voor het eerst een vrouw achter het stuur. Nu is ze bijna klaar met de opleiding.

MANNENWERELD

Brenda vindt het geweldig op school. Dat ze het enige meisje in de klas is, maakt niet uit. “Ik kan beter opschieten met jongens. Het lijkt me leuk om in een mannenwereld te werken. Ik heb mijn mondje bij me, dus dat scheelt. Bang om 's nachts op een parkeerplaats te staan, ben ik niet. Je doet de deur op slot en hij zit dicht.”

BLOEMEN EN ADMINISTRATIE

Op school vindt Brenda techniek een lastig vak. Maar de administratie die bij het werk komt kijken, vindt ze wel interessant. Rijden is voor haar geen probleem. “Daar heb ik gevoel voor.” Ook parkeren is geen punt. “Daarin ben ik geen echte vrouw. Ik heb nog wel wát vrouwelijks, want ik wil in de toekomst met bloemen rijden. Lekker ook 's nachts, want dan is het rustig.”

VROUWEN IN HET TRANSPORT

Van Brenda hoeven er niet per se meer vrouwelijke chauffeurs te komen. “Ik ▶

Maurice Potter, 18 jaar.
Woont in Yerseke.
Werkt bij Van Duijn
Transport in Hansweert.

wil ook geen voorkeursbehandeling. Ik hoop dat ik word aangenomen, omdat ik een goede chauffeur ben. Soms zie ik wel eens van die vrouwelijke chauffeurs die zo ‘meisje-meisje’ doen. Die willen opvallen, bah. Tegenwoordig kunnen vrouwen het werk, met alle technische hulpmiddelen, net zo goed doen als mannen.”

VERBAASDE REACTIES

Toen haar moeder hoorde dat Brenda chauffeur wilde worden, schrok ze even. “Mijn stiefvader en broer zijn ook chauffeur en hebben uitgelegd dat het prima kan. Mijn vriendinnen kunnen zich er niks bij voorstellen. Het lijkt me geinig als ze een keer meerijden. Ik heb geen vriend, dus daar kan ik ook geen gedoe mee krijgen over op tijd eten en zo.”

GEEN ROZE

De toekomst ziet Brenda vol vertrouwen tegemoet. “Ik hoor alleen maar dat ze overal chauffeurs zoeken. Als ik ouder ben, wil ik misschien wel planner worden, maar voorlopig niet. Ik wil rijden tot ik niet meer verder kan. Laat mijn eerste werkdag maar komen. Het lijkt me super om mijn eigen wagen te mogen pimpen. Lampen op het dak, leren bekleding ... en uiteraard wordt er niks roze.”

Een slapeloze nacht. Die ging vooraf aan de eerste werkdag van Maurice Potter. Hij werkt pas een paar weken als chauffeur. Voor zijn eerste rit gooiden ze hem in het diepe. Hij moest naar Engeland. Meteen links rijden. Goed voor flinke zweethanden. Gelukkig zat er een ervaren collega naast hem.

VOETSPOREN

De rit verliep goed, de kop was eraf. Maurice treedt in de chauffeursvoetsporen van zijn opa, vader en oom. Een andere oom werkt als planner bij het bedrijf waar hij nu ook zit. Niet iedereen in de familie is gek op transport. Zijn zus en broertje zitten in de verzorging. Maurice was eerst monteur in een garage, maar dat was het toch niet.

EERST BEWIJZEN

Als beginnend chauffeur rijdt Maurice vooral nationaal. Het buitenland trekt hem. “Vooral Schotland. Eerst moet ik me bewijzen in Nederland. Daarna hoop ik mooie ritten over de grens te maken. Het is logisch dat ik niet meteen overal naartoe word gestuurd. Ze willen toch eerst weten wat ze aan mij hebben. Mijn oom had mijn eerste rit naar Engeland bedacht. Dat vond ik heel leuk van hem.”

BROEKIE

Maurice is nu de jongste van het bedrijf. “Ik voel me voor vol aangezien. Als ik vragen heb, bel ik onderweg een collega. Ik vraag dan bijvoorbeeld hoe ik het beste ergens naartoe kan rijden. Ik heb hier een eigen wagen, mooi is dat. Samen met mijn moeder heb ik de cabine opgeknapt, zij heeft de gordijnen opgehangen. Ook mijn broertje en zus hebben helpen schoonmaken. Dat hebben we thuis voor de deur gedaan.”

VEEL LEREN

“Als beginnend chauffeur moet ik nog veel leren. Gelukkig ben ik niet snel gestrest. Ik werk bij een groot bedrijf. Er zijn veel regels, maar dat is goed. We hebben iets van honderddertig wagens bij onze twee vestigingen. Genoeg collega’s dus om de kneepjes van het vak te leren. Ik zou mijn baan niet willen ruilen voor een ander beroep. Die vrijheid, daar kan niks tegenop.”

MEER ROUTINE

“Ik merk wel dat ik nu minder snel moe ben dan in het begin. Door die lange dagen en alle indrukken was ik ’s avonds kapot. Dat gaat beter. Ik heb gelukkig wel puf om op zaterdagavond de kroeg in te gaan. Ik ben tenslotte toch ook gewoon een jongen van achttien.”

MET ZWEETHANDEN ACHTER HET STUUR